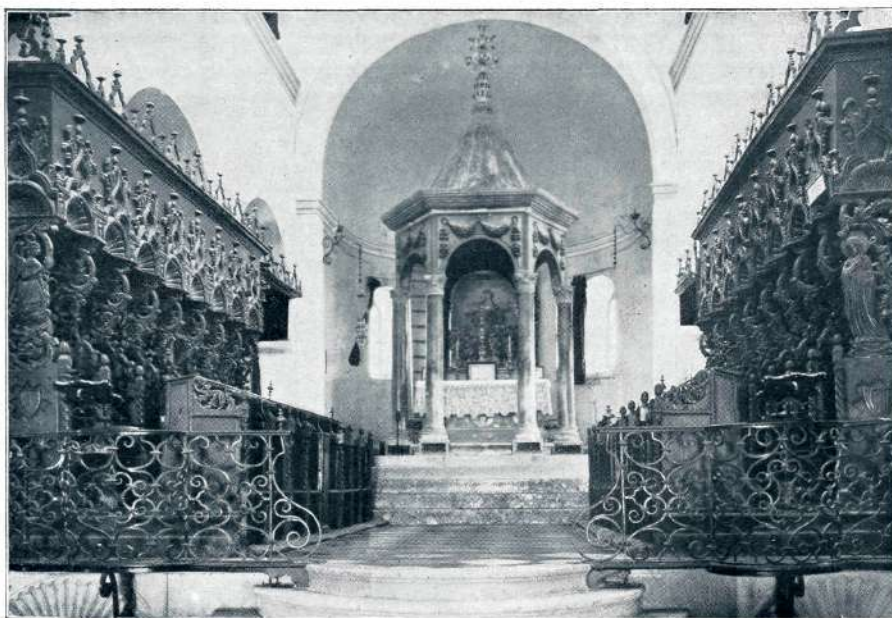

NOTRANJŠČINA KATEDRALE NA RABU.

Še Brus se je skoraj prepričal, da je res sam vzel; saj so to trdili vsi.

Do polovice tedna je bilo vse mirno; mōra povsod. Pri Italijanu ni bilo petja, tudi pili niso. Kdor bi pil, bi imel denarja preveč, torej bi ga bil moral nujno ukrasti.

Italijan je postajal tudi nestrpen in se ni več smehljajal, ampak postajal zamišljen.

Parkrat je celo prišel mimo barake, ustavil se in rekel: »Menda bo treba orožnikov?« —

Kadar je prišel, je gledal vsak Brusa in Brus je čutil vse poglede vsakokrat in postajal še bolj zamišljen in lezel v kepo: Zaprli ga bodo, je mislil, žena bo jokala; otroci stradali in trpeli, ker je oče kradel, bodo rekli ljudje.

Pa je mevža Brus, je mislil Apek. Da bi kradel, je mevža, da bi se rešil, je mevža. Koga misli in sumi, ni nihče povedal, ker je sumil vsak vse ostale. Danes je govoril dokaz za, jutri proti, včeraj je bil ta glavni, danes oni. Če pa misli obsojajo v samoti, se rodi prepričanje.

Tako se je rodilo prepričanje Brusu. Neznosno mu je bilo postalo v tem ozračju; čutil je, da je že središče vseh misli in sodb, zato mu je bilo neznosno, čutil je, da ga hoče nekaj zadušiti: bilo mu je neznosno.

»Domov pojdem!« je rekel.

Pa so ga zagrabile štiri močne roke in ga potegnile nazaj, štiri močne roke so odvzele zabojo in palico in suknjo. Štiri roke so udarile po ključavnici in osem oči je pregledalo naglo vsebino

in zraka, nalašč da bi se kdo sprl in stregel. Svetloba se je grela po pobočjih in dihala na travnike.

Spet je šel mimo Italijan in je bil že nervozen, zasmehljiv nasmeh mu je bil na obrazu, ko je vprašal:

»Kdaj ga izročimo?« ...

Grižar je bil še vedno malo sodnika, pa je položil prst na usta in pripomnil važno:

»Še ta teden!« —

»Prav, še ta teden! — Ti boš gotovo pomagal. Komu? — Vrv ali orožniku?«

»Obema; samo dokazov manjka še!«

»So že v rokah!« je rekel Italijan.

»Ne vem še!«

»Pa so!« je rekel spet Italijan in vrtel palec med verižico in verižico med prsti. »Se že najde!«

»Hudič se najde, a ne tat!« je zaklel Koroninec. »Jaz sem ob denar!«

»Če ga še ta teden ne najdeš, pridi k meni ponj; jaz ti ga založim.« Italijan je vrtel verižico med prsti in se smehljajal in odšel.

Pa se je spet misel naselila med nje: Italijan je obljubil, da založi! — Kaj pa ko bi bil Koroninec ta denar zaigral! Koroninec je bil pač zviti človek. — Zdaj ga pa prejme od Italijana.

Zakaj pa je hotel ubežati Brus? —

Vse to je bilo negotovo, negotovost v zraku, mōra v srcu, zunaj lep dan in solnce in svetloba: vsem je bilo, da bi drug drugemu udarili po nosu ali licu, da bi udarili po žeblih, samo da bi udarili.